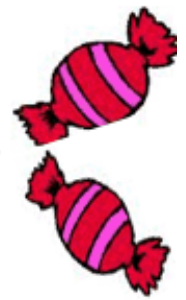

נא לא לקרא בזמן התפלה		
יקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"נ	
20:18	19:08	קרית ארבע
20:19	19:08	חיספין
20:22	19:11	חיפה
20:18	19:04	ירושלים
20:20	19:20	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פרשת דברים | ט' אב התשע"ב | גליון מספר 40 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "ארז שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקדה אלהות

לרפואת אביטל בת חנה

עמתת "ידיד נפש"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים.

תקציר מהשבוע הקודם: אברהם לקח אותי ואת יואל וצפניה בתשעת הימים לירושלים, ולאחר טיול רגלי ברחובות שכונת רחביה, הגענו לביתו של שהם שעבר לגור שם. ישבנו בביתו ואברהם החל לספר. לפני שנים רבות קשהינו צעירים, יחיאל ואני למדנו יחד בישיבת הכתל. יום יום משכימים היינו לתפלת שחרית אל מול מקום בית המקדש, לתפלת ותיקון. כל יום היה עבורנו יום של התרגשות חדשה, והצפייה לגאולה היתה גדלה והולכת. בהגיע צום תשעה באב, הינו הולכים לרחבת הכתל המערבי כואבים ועצובים שעדין לא זכינו לבנין בית המקדש. מתישבים היינו על רצפת הרחבה כשאנו מקוננים על החרבן בדמעות רבות. בתוך תוכנו בטוחים הינו שאף על פי שעדין לא זכינו לבנין בית המקדש, נדאי חיים אנו בדור של גאולה, ומשיח בן דוד יגיע במהרה. אך ככל שעברו השנים, ולא שמענו את שפרו של המשיח, החלטנו לעשות מעשה שיקרב את הגאולה. כך נוסדה לה עמתת "ידיד נפש", שבתחלה קטנה היתה, אך לא עברו ימים רבים והיא הלכה וגדלה. ומה עשתה העמתה, שאל צפניה? היינו מגיעים שלש פעמים ביום לרחבת הכתל המערבי, כשבדדנו משקה קל ועוגיות, שאותם הצענו לכל מי שהגיע להתפלל בכתל המערבי, וכשראינו מישהו מהמתפללים שוטח תפלה ודמעותיו יורדות, או מישהו שנמצא במצב נפשי קשה, הינו מדברים איתו, תומכים ומעודדים אותו, עד שהיה הולך לדרך שמה ורגוע. באחד מצומות תשעה באב, הסכמנו יחיאל אביו של שהם ואני, שברגע שילדנו יגדלו, נצטרף אותם לחבורתנו, ללמדם "אהבת חנם" ממש, במעשה אמת וראוי. אתמול התקשר אלי יחיאל ובקש ממני לקחת את שהם לכתל המערבי להראות לו את חברינו שבכתל ולצרפו למצוה גדלה זו, היות והוא במלואים ולא יוכל לעשות זאת בעצמו. כך נולד לו הרעיון לטייל בירושלים ולצרפו למצוה גדלה זו, אז קדימה חברים, אנו נוסעים לכתל המערבי, יש לנו הרבה מה לעשות שם נכון? קמנו פלנו בזריזות, אך טרם יציאתנו חזרה אמו של שהם ובנדה מגשים עם פרות ועוגיות כשחיוך רחב על שפתיה. בהצלחה אברהם, וברוכים המצטרפים החדשים. יהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן.

שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פרשת ואתחנן, יונתן.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד

החִידָה הַפְּרָשָׁה

☺ מה עשה משה כְּדִי לֹא לִשְׁפֹט לְבַדּוֹ
אֶת כָּל הָעָם?

☺ משה מְזַכֵּר לָעַם מֶה הֵם בְּקִשּׁוֹ בְּאֲשֶׁר
הִתְקַרְבוּ לְאָרֶץ – מֶה הִיְתָה בְּקִשְׁתֵּם?

☺ האם מתר לִישְׂרָאֵל לְהִלָּחֵם בְּמוֹאָב?
מדוע?

☺ מה עשו יִשְׂרָאֵל לְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׂן
וּלְעַמּוֹ?

הַשְׂבִּילִי הַפְּרָשָׁה

בְּחֻמֵשׁ דְּבָרִים מְסַכֵּם מֹשֶׁה אֶת הַמְּאֻרְעוֹת שֶׁקָּרוּ עַד כֹּה בַּמִּדְבָּר: אֵת חֻקֵי
הַתּוֹרָה וְחֻשְׁבֵּיבוֹתָהּ, וְאֵת מְחִיבוֹת עִם יִשְׂרָאֵל אֵלֶיהָ. בַּפְּרָשָׁה הַרְאֵנוּ, וְכִּי
פְּרַשְׁתָּ דְבָרִים, מִתְאֵר מֹשֶׁה מִסַּפֵּר הַתְּרַחֲשִׁיזוֹת חֲשׂוֹבוֹת שֶׁאֲרָעוּ לָעַם
יִשְׂרָאֵל בְּהִיוֹתָם בַּמִּדְבָּר, וּבִיְגִיחָן: מְנוּי שְׁרֵי אֲלָפִים, מֵאוֹת, חֲמִשִּׁים
וְעֶשְׂרוֹת לְסִיַּע לוֹ בַּמִּשְׁפָּט, מַעֲשֵׂה הַמְּרַגְלִים וְתַלּוּנוֹת הָעָם, הַמְּלַחְמָה
בְּאִמּוֹרֵי בְּהַ נֶצְחוּ, מִשְׁלַחַת הַשְּׁלוֹם לְמֶלֶךְ סִיחּוֹן - שֶׁהִתְעַלֵּם מִמֶּנָּה וְיָצָא
עִמָּם לְמִלְחָמָה בְּהַ כְּבָשׁוּ אֶת אֲרָצוֹ וְכֹן הַמְּלַחְמָה בְּעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׂן. וְכֹן,
חֻלְקַת נְחֻלוֹתֵיהֶם שֶׁל סִיחּוֹן וְעוֹג לְשִׁבְטֵים גָּד, רְאוּבֵן וְחֻצֵי הַמִּנְשָׁה.

הַמְּשַׁחָה הַפְּרָשָׁה

בַּפְּרָשָׁת הַשְּׁבוּעַ אָנוּ קוֹרְאִים אֶת דְּבָרֵי
מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל "אֵיכָה אֲשָׂא לְבַדִּי
טְרַחְכֶם וּמִשְׂאֲכֶם וְרִיבְכֶם". בַּמִּדְרָשׁ נֶאֱמַר
"אֵלוֹ זְכִיתֶם הֵייתֶם קוֹרְאִים בַּתּוֹרָה אֵיכָה
אֲשָׂא לְבַדִּי, עֲכָשׁוּ שְׂלָא זְכִיתֶם, הֲרִי אַתֶּם
קוֹרְאִים אֵיכָה יִשְׁבַּה בְּדָד".

כְּשֶׁאָנוּ מְצוּיִים בְּצוּם תְּשׁוּעָה בָּאָב, נִזְכָּר
שְׁבִיבֵי הַמִּקְדָּשׁ חָרַב בְּשָׁל "שְׁנֵאת חֲנָם".
וּמַהִי שְׁנֵאת חֲנָם? סֵתֶם שְׁנֵאתָ שְׂאִין בְּהַ
טַעַם, וְהִיא בָּאָה מִכְּעָסִים וּבְרָגָז שֵׁישׁ לָנוּ.
לְשֵׁנָא זֶה דְּבַר נוֹרָא, אֲךָ הֲכִי קַל זֶה לְרִיב
וְלִהְיוֹת בְּרָגָז עִם בְּנֵי הַמְּשַׁחָה, כִּי כָּל
הַזְּמַן אָנוּ נִמְצָאִים יַחַד, וְאִם לֹא נִלְמַד
לְוִתֵּר, לְאָהֵב וְלִסְלַח, נִפְגַּע זֶה בְּזֶה הַרְבֵּה
פְּעָמִים.

אִז בְּיַחַד נִקְבַּל עַל עַצְמָנוּ אֲהַבַת חֲנָם,
נִוְתֵר, נִסְלַח, וְלְעוֹלָם לֹא נִהְיֶה בְּרָגָז עִם
אֶף אַחַד, וּבִפְרָט עִם בְּנֵי הַמְּשַׁחָה, וְנִזְכָּר
לְבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק וּלְבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
אֲמֵן כֹּן יְהִי רָצוֹן.

סֵפֶר אֶלְפִין הַשֶּׁבֶת

הַצְּדִיק הַיְרוּשְׁלָמִי הִרְבַּ אַרְיָה לְוִין הַשְּׁתַּדְּלַת תְּמִיד לְלַמֵּד זְכוֹת עַל עַם
יִשְׂרָאֵל. הוּא סֵפֶר בִּיצַד הוּא הִגִּיעַ לְמִינְדָה זֹאת. פְּעַם הוּא הִשְׁתַּתְּףָה
בְּהַלְוִיָה שֶׁל אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם ר' אֶלְיָעָזֵר רִיבְלִין שֶׁהִיָּה אִישׁ צָבוּר וְגַבְאִי
צְדָקָה. לְרַבִּי אֶלְיָעָזֵר הָיָה חֵבֵר בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק – אַחִיו שֶׁל מֶרְן
הִרְבַּ קוּק. רַבִּי אֶלְיָעָזֵר וְרַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק הָיוּ גְּאָהֲבִים וְנִעִימִים
בְּחִיָּהֶם, וְעַבְדוֹ יַחַד בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. פְּתָאֵם רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק עֲזַב
אֶת הַהַלְוִיָּה שֶׁרַק הִחֲלָה אֶת דְּרָכָהּ, וְנִכְנַס לְחֲנוּת פְּרַחִים כְּדִי לְקַנּוֹת
עַצְמִי. רַבִּי אַרְיָה לְוִין רָאָה זֹאת וְחָשַׁב בְּלִבּוֹ, בִּיצַד נוֹהֵג יָדִיד קְרוֹב עִם
חֵבֵר שׁוֹנֵט? הָאֵם לֹא כָּל הָיָה לְמִצָּא זְמַן אַחֵר, לְקַנּוֹת לְעַצְמוֹ
עַצְמִי? מְדוּעַ עָשָׂה זֹאת בְּשַׁעַת הַלְוִיָּה. הִרְבַּ אַרְיָה לְוִין לֹא רָצָה
לְהִשְׁאֵר עִם הַמְּחַשְׁבָּה הַלֵּא טוֹבָה הַזֹּאת שֶׁחָשַׁב עַל רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק
וְהִחְלִיט לְשַׁאֵל אֶת רַבִּי שְׁמוּאֵל לְפָשֵׁר הַדְּבָר. רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק הִסְבִּיר
לוֹ שֶׁהוּא מְטַפֵּל בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם בִּיהוּדֵי מִצְרַע אַחַד, וְהוּא נִפְטָר.
הַרְּפֹאִים הֵלֵא? הַיְהוּדִים שֶׁטַּפְּלוּ בִּיהוּדֵי הַמְּצוֹרָע הִחְלִיטוּ מְטַעְמִים
רְפֹאִיִּים לְשֵׁרוֹף אֶת כָּל בְּגָדָיו וְחִפְצָיו שֶׁל הָאִישׁ כְּדִי שְׂלָא יִדְבְּקוּ
מִמֶּנּוּ, וְזֶה כָּלֵל גַּם אֶת הַתְּפִלִּין שֶׁלוֹ. רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק רָצָה לְהַצִּיל אֶת
הַתְּפִלִּין מִשְׁרָפָה וְהוּא הִגִּיעַ לְסַכּוּם עִם הַרְּפֹאִים שֶׁעַד הַשַּׁעָה שֶׁתִּים
עֲשָׂרָה הוּא יִבִּיא עַצְמִי בּוֹ יִנְיָחוּ אֶת הַתְּפִלִּין וְהַעֲצִיץ הָעֲשׂוּי חֻסֵּס יִטְמֵן
בְּאֲדָמָה. הַלְוִיָּתוֹ שֶׁל יָדִידוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמוּאֵל קוּק יִצָּאָה בְּשַׁעָה שֶׁהוּא
הָיָה צָרִיךְ לְרוּץ וּלְהִבִּיא עַצְמִי לְבֵית הַחֹלִים. הוֹסִיף רַבִּי אַרְיָה עַל
הַסִּפּוּר וְאָמַר שְׁמַאֵז הוּא קָבַל עַל עַצְמוֹ לְדוֹן כָּל אָדָם לְכַף זְכוֹת.

[נוסח הסיפור הוא על פי הספר שבעים פנים לתורה].